

Slovenian
My Life Story
55-0626A

MOJA ŽIVLJENJSKA ZGODBA

Zürich, Švica
26. junij 1955

www.messagehub.info

William Marrion Branham

"... v dneh glasu..." Raz 10,7

Uvod

Edinstvena služba Williama Branham je bila odgovor Svetega Duha na biblijske prerokbe iz Malahije 4:5-6, Luke 17:30 in Razodetja 10:7. Ta vsesvetovna služba je bila kulminacija mnogih drugih biblijskih prerokb in nadaljevanje Božjega delovanja s Svojim Duhom v tem zaključnem času. Biblija govori, da bo ta služba pripravila ljudi na drugi prihod Jezusa Kristusa.

Naša molitev je, da bi tiskana Beseda postala pisana v vaših srcih, medtem ko v molitvi berete to sporočilo.

Čeprav so bili vloženi vsi napori, da se priskrbi natančen prevod, pridige brata Branham najboljše predstavijo angleški zvočni posnetki.

Na spletni strani je v mnogih jezikih na voljo preko 1100 pridig Williama Branham v zvočni in pisni obliki, ki se lahko brezplačno prenašajo in tiskajo.

To knjižico je dovoljeno kopirati in razdeljevati vse dokler se jo kopira v celoti, se je ne spreminja ter se jo deli brezplačno.

MOJA ŽIVLJENJSKA ZGODBA

1 Zelo sem vesel, da sem tega popoldneva tu, da vam lahko govorim o Gospodu Jezusu Kristusu, Sinu Božjem. Prepričani smo, da bo danes velik dan za vse nas. Priti k vašim ... semkaj, da vas tokrat obiščem; prispel sem zelo utrujen. Nisem v najboljšem stanju. Pravkar sem prišel z velikega srečanja v Združenih državah naravnost sem. In zato, hvaležen sem, ker ste prizanesljivi do mene. Torej, dali smo ... vsekakor sem dal vse od sebe. In prepričan sem, da bo Bog storil za vas nekaj izjemnega in velikega.

Naj rečem, zelo sem vesel, ko slišim, da je prišlo mnogo ljudi iz Nemčije in Francije. Nekega dne želim obiskati tudi vašo deželo, ko bo Gospod dovolil in če me boste želeli. Molim torej, da bo vse v redu.

2 Po tem mojem srečanju prihaja moj prijatelj, Tommy Hicks. Tommyja komaj poznam, ampak on ... Kar vem o njem je: čudovit človek, pravi - pravi Kristjan ... Pridite ga poslušat. Še enega prijatelja imam v Ameriki, Orala Robertsa. On je še en ... On je bil eden od mojih spreobrnjencev k 'božanskemu ozdravljenju'. Mnogo njih je izšlo iz služb, ki smo jih imeli ... Gospod je vzdignil kakšnih petsto božjih služabnikov božanskega ozdravljenja.

Torej, veselimo se srečati te prijatelje tukaj, ki verujejo isto sporočilo. [Prazno mesto na traku - op. ur.] Priporočam vam Tommyja Hicksa. Sprejmite ga v Imenu Gospoda Jezusa. On bo naslednji na vrsti, po tej službi. Torej, brat Tommy ni videc, je pa slu... je služabnik Evangelija in ima veliko vero v Jezusa. Zato ga imamo radi, ker on ljubi Jezusa.

3 Torej, to popoldne je na razpolago za mojo življenjsko zgodbo, del iz otroštva. Naslednjič, ko bom prišel, vam želim prinesiti fotografijo Angela Gospodovega, ko je svet znanosti Amerike posnel Njegovo fotografijo. To je danes zapisano; svet tega ne more zanikati. Mnogokrat rečejo: "Pridigar, jaz tega ne verjamem," ker ne verjamejo Bogu. Toda znanosti pa morajo verjeti, saj je znanost To dokazala. Zato so brez opravičila. Nekega dne se bodo morali soočiti z Bogom.

4 Nekaj bi vas rad vprašal. Kaj bi imel od tega, če bi prišel v to deželo in bi bil hinavec in bi nekaj napačno predstavil? Kakšen dobiček bi bil to zame? Jemljem denar? Ne. V Ameriki ne vzamem denarja. Jaz sem reven človek in naokrog me preprosto pošljejo ljudje. Imam štiri otroke, ženo, in imam samo toliko, da lahko jemo. Moja oblačila so podarjena. Zato nimam nobenega razloga, da bi prišel, da bi kaj napačno predstavil. Jaz - jaz sem prišel, ker vas v svojem srcu ljubim in želim, da vi ljubite Jezusa. In to je razlog, zakaj sem prišel.

Ali veste, če bi prišel kot prevarant, ali veste, da me Bog ne bi pustil v nebesa? Nobenih prevarantov ne bo v nebesih, nobenih hinavcev ne bo v nebesih. V nebesih imam ženo. V nebesih imam dojenčico. Želim ju srečati. Ampak če sem prevarant, potem ju nikoli več ne bom videl. Zato, kaj bi imel od tega? Kar pridigam, tudi verujem, zato ker vem, kaj to je. In če tega ne bi pridigal, vem da potem zagotovo ne bi šel v nebesa. Zato sem tu.

5 Sedaj bomo brali biblijski citat iz Hebrejcev 13. poglavja, začenši z deseto vrstico, pa do štirinajste. Sedaj, pazljivo prisluhnite branju Pisma. In moja téma se nahaja v 14. vrstici.

[Tolmač bere v maternem jeziku, Pismo Hebrejcem 13:10-14.

Imamo oltar, s katerega nimajo pravice jesti tisti, ki služijo šotoru.

Kajti trupla živali, katerih kri veliki duhovnik nese za greh v svetišče, se sežigajo zunaj šotorišča.

Zato je tudi Jezus trpel zunaj vrat, da bi ljudstvo posvetil s svojo lastno krvjo.

Pojdimo torej k njemu ven iz šotorišča, noseč njegovo sramoto,

saj tu nimamo stalnega mesta, ampak stremimo k prihodnjemu. - op. ur.]

6 Tako hvaležen sem za to. Tu nimamo stalnega mesta, ampak stremimo k prihodnjemu. To je tisto kar vsi mi počnemo.

Pravkar sem razmišljal, medtem ko je brat bral, pravkar sem gledal, ko sem stal tu, vso to množico bolnih ljudi. Jaz ne trdim, da sem ozdravitelj. Vi boste moje priče. Vse od prvega večera, pa do sedaj, sem govoril, da nisem ozdravitelj. Tudi ne - tudi ne obstaja noben drug človek, ki bi bil ozdravitelj. To je Jezus Kristus in vaša vera Vanj. Če bi le imel - če bi le imel to moč, bi šel sem dol in ozdravil vsakega od teh bolnih ljudi. Jaz nimam te moči. Nihče drug nima te moči. Če bodo oni kdajkoli ozdraveli, bo to zaradi njihove osebne vere v Jezusa Kristusa. Jezus prinese Svojo Besedo in On pokaže znake, da jih resnično ljubi.

7 Kajti, Božji načrt je, da pridobi ljudi: "Če le lahko veruješ ..."

Se spomnite dveh slepih mož? Rekla sta: "Usmili se, Gospod."

Jezus je rekel, ko se je dotaknil njunih oči, rekel je: "Naj se vama zgodi po vajini veri."

Ženi, ki je bila ozdravljena, ki se je dotaknila Njegovega oblačila, je On rekel: "Tvoja vera te je ozdravila." Tako je.

Človek z epileptičnim otrokom je rekel: "Usmili se mojega otroka."

"Amen." [Kongregacija pravi: "Amen." - op. ur.] Slava Gospodu. ["Slava Gospodu."] Aleluja. ["Aleluja!"]

Sedaj, vsi, ki ste bolni, dvignite svoje roke kvišku, prosite Boga, da vas ozdravi. O Bog, v Jezusovem imenu, ozdravi vsako bolno osebo; naj bo slava Tebi, Gospod. Jaz jih predajam v Tvoje roke, v Imenu Jezusa Kristusa.

On je odgovoril: "Če le lahko veruješ, so vse stvari mogoče." Bog se ne spreminja. Ljudje so vedeli, da je On Sin Božji.

Vsi so verovali razen cerkvenih članov. Farizeji, saduceji so rekli: "Ne, On to ni." Vendar, kolikor jih je verovalo, je bilo ozdravljenih in bilo rešenih. Sedaj, enako je danes.

8 Vendar pogledajte, preden bi poskušal odvzeti - odvzeti edino upanje, ki ga imajo ti ljudje ... Se zavedate, da se tu nahajajo ljudje s srčnimi težavami, rakom, tuberkulozo, katerim noben zdravnik ne more pomagati? Edino upanje, ki ga imajo, je Jezus Kristus. Gorje vašim grešnim dušam, vam, ki bi jim poskušali to odvzeti. To je tako, kot da bi vzeli kruh lačnemu človeku. Ti ljudje si želijo ozdraveti. Zdravniki so storili vse kar so lahko. In ti ljudje vedo, da so nekateri že bili ozdravljeni. Prišli so poslušat na srečanje, mnogi so dobili vero in so ozdraveli. In potem jih poskušate oropati tega? Brat, tega ne bil smel početi. Moral bi jih spodbujati. Oni so ljudje. Oni so bratje in sestre. To je od nekoga očka. To je od nekoga mati, od nekoga mali otrok. Pomagajmo jim. Ne poskušajte jim to odvzeti.

To je moj motiv: poskušati pomagati nekomu. In enega teh dni bom prišel do konca poti. Takrat bom končal in položil svojo glavo na blazino; moja dela na zemlji bodo končana. Pričakujem, da Ga bom srečal v miru. In upam, da Ga bom slišal reči: "Bilo je dobro narejeno, Moj dobri in zvesti služabnik; vstopi v Življenje."

9 Bomo molili? Nebeški Oče, pomagaj sedaj nam, ki poznamo Tvojega dragega Sina. In meni, ko bom govoril o poti, ki sem jo prehodil in ponovno osveži te stvari v mojem spominu in srcu. Naj bodo vse moje napake v pomoč tem, ki so danes tukaj. In naj pridejo h Kristusu in se rešijo, v Jezusovem Imenu. Amen.

[Brat Branham govori tolmaču - op. ured.] Torej, sedaj lahko nekaj popiješ, če je to v redu.

Ne bom vas poskušal zadrževati, samo kratek čas. Popoldne je, tik pred zaključkom službe. Pravijo, da so višek ljudi namestili v drugo areno in - in jaz verjamem, da boste vi tam zunaj začutili Svetega Duha in prišli h Gospodu Jezusu.

Sedaj, Biblija pravi: "Tu nimamo stalnega mesta, ampak stremimo k prihodnjemu." Ljudje, ki ste danes tukaj iz Nemčije, ni važno od kod, njihova mesta so bila morda v vojni uničena, vendar je za vas to še vedno dom. Nekateri iz Francije, ni važno kako uničeno je mesto, še vedno je dom. Nekateri s hribov in kmetij; ni važno kako majhen dom je bil, nosi spomine na otroštvo. Vsi mi mislimo, da so naša mesta najboljša. Ljudje se borijo med seboj, da bi to dokazali, vendar je vse zaman. Saj tu nimamo stalnega mesta, ampak stremimo k prihodnjemu. Tega

pričakujem. Tega vsi mi pričakujemo. Živeli bomo v istem mestu. Tam ne bo več streljanja in umiranja. [Prazno mesto na traku - op. ured.] ... za vedno živeli skupaj.

10 Rodil sem se staršem, ki niso bili Kristjani. Pred mano - predniki mojega očeta in matere so bili katoliki. In prišli so iz Irske. Imigrirali so v Združene države. Ampak moj oče in mati nista hodila v cerkev. Rodil sem se v hribih, v majhni leseni koči: ni bilo poda, samo zemlja. Nismo imeli mize. Oče je na dvojce presekala štor oziroma hlod in naredil mizo. Nismo imeli razsvetljave. V pločevinki smo imeli maščobo in v njo pomočen košček traku, da je gorel namesto stenja. Hiša ni imela oken, samo majhno loputo, ki si jo odprl. Naše žimnice na postelji so bile narejene iz slame: zelo revno.

Moja mati je bila stara petnajst let in moj oče osemnajst. In tistega jutra, ko sem se rodil, 6. aprila 1909, ob petih zjutraj, ni bilo zdravnika; prisotna je bila babica. In pri rojstvu sem tehtal samo pet funtov [2,27 kg - op. prev.]: bil sem zelo majhen.

11 In mati je želela videti kako izgledam. Sveča ni - ni dajala dovolj svetlobe, zato so odprli majhno okno nad posteljo. Svitale se je, in ko so odprli okno, je tista Ognjena Luč priplavala noter. Vsi so začeli jokati. Niso vedeli kaj to pomeni. To je bilo tik nad mano.

Ista podoba kot so jo posneli v Ameriki, imamo jo tu in - in napis na njej, ki prihaja iz sveta znanosti pravi, da je to nedvomno nadnaravno Bitje. Tisti človek je rekel, da mehanično oko fotoaparata ne bi posnelo psihologije. In on je eden od vodilnih FBI-ja [Zveznega preiskovalnega urada - op. prev.]. In on ima prav. On je rekel: "Objektiv je ujel Luč."

12 Ko sem bil star približno osem, deset dni, me je moja mati odnesla v majhno baptistično cerkev. Takrat sem jaz ... To je bila edina cerkev na tem področju. To je bil moj prvi obisk Božje hiše. Kasneje smo se preselili v Indiano. To pa je bilo v državi Kentucky. In kasneje, nekje pri sedmih letih, sem nekega dne nosil vodo iz studenca. In šel sem mimo drevesa. Jokal sem. Nisem hotel nositi vode. Želel sem iti na ribolov z ostalimi otroci. In ko sem zaslišal nekaj v krošnji, podobno tuljenju vetra, sem pogledal gor. Ničesar drugega nisem videl kot samo del krošnje, nekako tako velik, ki se je sunkovito majal. Še naprej sem gledal in se čudil zakaj je to stalo na istem mestu kot nek majhen vrtinec, nobeni drugi listi pa se niso premikali. In zaslišal sem človeški glas tam gor, ki je rekel: "Nikoli ne pij. Ne pij in nikoli ne kadi in se ne onečaščaj z ženskami, kajti delo je pripravljeno zate, ko boš postal starejši." Oh, kako sem se prestrašil. Odvrgel sem vedro in stekel v hišo. Kričal sem. Skočil sem materi v naročje. In ona je ... Jaz sem rekel, da je na tistem drevesu Človek. Odšla sta dol pogledat, nikogar ni bilo tam. Poklicala sta zdravnika in on je rekel,

tako zelo sem hvaležen za to, Oče. Tu smo, daleč stran od domovine. Z svojimi mislimi sem tam na tistem griču, kjer je položen šopek rož k nagrobnemu kamnu. Nekega dne, če Ti še ne boš tako kmalu prišel, bom tudi jaz tam pokopan.

36 Nato se bom moral soočiti, Oče, s tistim kar sem pridigal. O Oče, ti čudoviti ljudje iz Švice, Nemčije, Francije in od vsepovsod, oni so Tvoji otroci. O Bog, jaz molim, da jih boš Ti blagoslovil in rešil greha. In naj se nekaj naučijo iz mojih napak in ne storijo iste stvari. Ampak naj se izognejo vsemu temu zlu. Boš to storil, Gospod? Reši vsakega, prav vsakega. Bog, odpusti celo tistim, ki preganjajo. Naj Tvoj Duh ljubezni prekrije to deželo, te ljudi. O Bog, mi smo samo ljudje, delamo tako veliko napak. Bodi milosten, Bog, in reši vse izgubljene, zavoljo Jezusa.

Medtem ko imate sklonjene glave, sprašujem ... To moje ubogo, nesrečno življenje, ampak enega teh dni me ne bo več tukaj. Odšel bom domov. Ali ste Kristjani? Ste sprejeli Gospoda Jezusa za svojega Rešitelja? Ali Ga resnično ljubite? Če Ga ne in bi Ga želeli ... To govorim tudi vam, ki ste v drugi areni. Bi želeli sprejeti Kristusa? Bi želeli - bi Ga želeli ljubiti? Če bi želeli, vsi, ki bi želeli danes verovati Vanj, recite: "Brat Branham, ko bo mojega življenja konec, želim tudi jaz iti čez reko. In želim srečati Jezusa. In želim tam preko na drugi strani sesti s tabo in s tvojo ženo."

37 Če ljubite Gospoda in če Ga želite sedaj sprejeti, če želite biti nanovorojeni in napolnjeni s Svetim Duhom, bi dvignili svojo roko? Naj vas Bog blagoslovi. Vse gor na balkonih, na obeh straneh, zunaj v drugi areni, naj bo Bog z vami. Oh, vi ne veste, kako se ob tem počutim. Naj vas Bog blagoslovi. Če verjamete, da Bog uslišuje moje molitve, mi kaže vizije, in če me vi sprejemate kot Njegovega služabnika, bi vstali za trenutek, vsi, ki želite sprejeti Kristusa, ki želite biti nanovorojeni. Oh ...?...

Bi sklonili svoje glave?

38 O Bog, pogledj to množico ljudi. Bodi milosten, Oče. Žal mi je, da sem ves iz sebe. Vendar, Bog, bodi milosten do ljudi in reši vsakega od njih. Tisti, ki stojijo in tisti, ki ne morejo vstati na svoje noge, naj vsi pridejo v slavo v mir. In naj vsi sprejmejo Svetega Duha. Prosimo v Imenu Jezusa Kristusa. Amen.

Vi, ki stojite, boste sprejeli Jezusa? Recite: "Amen." [Kongregacija pravi: "Amen." - op. ur.] Obrnite se, rokujte se z nekom poleg vas in recite: "Slava Gospodu." Obrnite se k nekomu, ki je blizu vas. Stisnite mu roko.

39 Naj vas Bog blagoslovi. Naj bo Bog z vami. Naj bo Božji mir na vas. Oh, rad vas imam. Ne, nisem ves iz sebe. Jaz vas imam rad. In tako zelo sem srečen, ko vidim, da ste sprejeli Kristusa. Vsi, ki ste srečni, recite:

"Jaz sem te opazovala." In rekla je: "Bi se usedel?"

In rekel sem: "Da."

In ona je pogledala - jaz sem pogledal naokoli in tam se je nahajal velik naslonjač. Pogledal sem naslonjač, ona pa je pogledala mene. Rekla je: "Vem kaj razmišljaš."

33 Ko sva se poročila, nisva imela nobenega pohištva, samo malenkost. In želela sva kupiti naslonjač. In začela sva ga odplačevati. Oh, kako sem imel rad ta naslonjač. Ko bi bil po pridiganju tako zelo utrujen, bi se v naslonjaču naslonil nazaj. In prišel sem v situacijo, da ga takrat nisem mogel več odplačevati in prišli so in odnesli naslonjač. In oba sva preprosto jokala, ker nisva mogla odplačati naslonjača.

In ona me je pogledala; rekla je: "Billy, po tega nikoli ne bodo prišli." Rekla je: "Ta je že odplačan." Vem, da včasih ...

Neka žena me je nedavno vprašala, rekla je: "Brat Branham, kdaj se ti sploh odpočiješ?"

Odgovoril sem: "Sploh se ne." Rekel sem: "Ampak enkrat se vsekakor bom, takrat, ko bom prešel čez mejo na drugo stran. Tam imam dom. Tam imam ženo. In kar je najpomembnejše, tam imam Rešitelja."

34 Ko boste nekega dne vi ljudje tukaj v Švici slišali, da je brat Branham odšel domov, ne jokajte; veselite se, kajti odšel sem v boljši dom kjer se nikoli več ne bom utrudil. Ne želim biti otročji in jokati. Ampak, če bi vi samo vedeli skozi kakšno gorje in vse ostalo sem jaz šel, da bi prinesel ta Evangelij ljudem, bi razumeli zakaj jokam.

Želim videti ljudi rešene. Imam kritike. Jaz - jaz ne ... Jaz jih vseeno ljubim. Tudi njih želim videti rešene. Jaz - jaz - jaz ne želim ... Jaz - jaz moram pridigati Evangelij.

Nekega dne bo tega konec. Nisem več mladenič; šestinštiridest let imam. Ne vem koliko časa še imam. Ampak z Božjo pomočjo bom stal na Njegovi Besedi in govoril resnico in pridigal Evangelij dokler ne bo prišel Jezus ali pa me bo osvobodila smrt; takrat bom odšel domov, da bom nosil krono, kajti zate in zame je pripravljena krona. Bomo molili?

35 [Brat Branham joče - op. ur.] O Bog, odpusti mi, Gospod, ker jočem tu na Tvoji službi. Vendar, ko pomislim nazaj na moje življenje, na mojo ljubljeno drago ženo, ki je odšla na drugo stran in na vse napake, ki sem jih storil, ko sem poslušal pridigarje namesto Tebe, se sramujem samega sebe. O Bog, pomagaj mi, da bi še naprej pridigal pravo resnico. Ti si bil tako dober do mene, jaz pa sem bil tako slab. Vendar želim to popraviti s tem, ko govorim drugim, kakšen pravi Prijatelj si Ti. Kako Si prišel k meni, ko nisem imel nobenega prijatelja, o Bog, ti pa si mi dal prijatelje. Oh,

da sem samo nervozen. Rekel sem - rekel sem: "Ne, videl sem in slišal sem ga govoriti." In nikoli več nisem šel mimo tistega drevesa.

13 Malo kasneje, kakšna dva tedna kasneje sva se z bratom igrala s frnikolami in začutil sem, da je nekaj prišlo k meni. Živel smo na vrhu hriba in pod nami je tekla reka: naokoli je bila divjina. In videl sem kako se je iz divjine pojavil most. Razpenjal se je čez reko. Šestnajst delavcev je padlo z njega v vodo in umrlo. In videl sem velik znak, ki je pokazal "dvaindvajset let." Stekel sem noter in povedal moji mami.

Oh, je rekla: "Sin, ti si nervozen. Zaspal si in si sanjal."

Rekel sem: "Ne. Ne. Videl sem to." Tako sta to zapisala na kos papirja. In dvaindvajset let kasneje je bil ta velik most razpet čez reko in dvaj... šestnajst delavcev je padlo z njega in utočilo v reki. Vsakokrat je to popolno.

14 Ko sem kot majhen deček hodil v šolo, se je v družini rodilo še veliko otrok. Oče in mati sta imela devet fantov in eno dekle (devet fantov in eno dekle). Torej, deklica je najmlajša. Jaz sem najstarejši.

Morali smo zelo trdo delati. V šolo sem hodil zelo ubogo oblečen. Včasih bi šel obut na eni nogi z očetovim čevljem in na drugi z materinim čevljem, zelo ubogo. Mi ... Včasih bi vzel s seboj nekaj za jesti. Vzel bi majhen kos kruha, zavit v papir, in kanglico z nekaj graha. Z bratom sva se sramovala jesti skupaj z ostalimi otroci. Odšla bi ven v gozd, se usedla, vzela bi žlico in izmenično jedla iz kanglice ter si grižljaj po grižljaj delila kruh.

15 Spominjam se, da je enkrat v božičnem času mati sprazila nekaj koruze. Dala nama jo je v majhno kanglico. Odnese sva jo v šolo. Naredil sem nekaj narobe. Prosil sem, naj mi dovolijo oditi iz razreda. In ko sem šel skozi garderobo, sem iz posode vzel veliko pest pokovke, odšel ven in jo pojedel, da sem si zagotovil svoj delež. Nismo je imeli pogosto, morda na vsake dve ali tri leta. In ko je potem brat prišel ven in sva šla jest, je on videl, da del pokovke manjka. Bilo mi je žal.

Nekaj - kakšni dve leti nazaj sem stal na istem mestu. Moj brat je sedaj v nebesih. Naredil bi vse kar je v moji moči, da bi mu lahko danes prinesel tisto pest pokovke. Sedaj ne morem, zato nikoli ne storite ničesar narobe, ker se vam bo to nekega dne vrnilo.

16 Spomnim se, kako sva skupaj šla v šolo, zapadlo je veliko snega in vsi fantje so imeli sani na katerih so se peljali. Midva pa jih nisva imela, priskrbel sem veliko skledo za pomivanje posode in se v njej dričal dol. Dobro, ni bilo - nisva bila tako fina kot ostali, ampak sankala sva se pa le.

No, življenje je teklo naprej. Ko sem postal mlad fant, no, star sem bil kakšnih štirinajst, petnajst let. Saj veste kakšni postanejo fantje pri teh

letih. Torej, želel sem dobiti prijateljico. Tako sem našel deklico za katero sem mislil, da je zelo čedna. Saj veste, bratje, vaša prva prijateljica: oči kot golobica, zobje kot biseri, vrat kot labod. Kako so vam všeč. Bil sem samo - samo navaden fant. Torej, saj veste, bratje, šli ste skozi iste stvari. In tako je moj sosed, njegov sin, mojih let, no, on je dobil očetov avto, tako je on - midva sva odpeljala najini dekleti na vožnjo. Imela sva čisto malo denarja, zato sva šla kupit nekaj sendvičev in coca-colo. In ko sem se vrnil, je na moje presenečenje moja čedna deklica kadila cigareto. Joj, ničesar od tega si nisem želel. Mhm. Mislim, da je to najnižkotnejša stvar, ki jo ženska lahko stori. Od takrat nisem spremenil svojega mišljenja.

Tu imate čudovito deželo, jaz cenim moralo vaše dežele. Še nisem videl nemoralno oblečene ženske ali da bi kakšna ženska kadila cigareto. Rad vas imam zaradi tega. Naša Amerika je omadeževana s tem. Sestra, nikoli tega ne stori. To je zelo slabo ...

17 Torej, ko je držala to cigareto, se važila, sem jo pogledal. Rekla je: "Boš cigareto, Billy?"

Odgovoril sem: "Ne, gospa." Rekel sem: "Jaz ne kadim."

Rekla je: "Torej, ne kadiš, praviš, da ne plešeš in ne hodiš v kino." Rekla je: "Kaj pa rad počneš?"

Odgovoril sem: "Hodim na ribolov in lov." Ampak to je ni zanimalo.

In rekla je: "Vzemi cigareto."

Rekel sem: "Ne."

Rekla je: "Ti si en velik pomehkuženec."

V tistem času sem treniral boks. Sicer sem zmagal na prvenstvu v bantam kategoriji in sem se uvrstil na svetovno prvenstvo, vendar sem se temu odrekel zaradi Evangelija. In sem rekel: "Daj mi cigareto in ti bom pokazal ali sem pomehkuženec ali ne." Tako sem vzel cigareto, odločen, da jo pokadim.

18 Ampak, ko sem jo začel prižigati, sem zaslišal, da se je nekaj privrtinčilo naokoli. Pred mojimi očmi se je zopet pojavilo tisto drevo. In vedel sem, da je Bog rekel: "Nikoli ne kadi." Tako sem jo odvrigel, stekel stran, šel na polje in začel jokati. In prosil sem Boga naj mi pusti umreti. Nihče si me ni želel; moji sorodniki si me niso. Vrstniki si me niso želeli, tako jaz nisem bil zaželen.

Ampak, On je prišel k meni; On je rekel: "Jaz ti bom dal prijatelje, samo sledi Me." Tako sem šel skozi življenje ... Takrat sem bil zelo sramežljiv (plašen).

In - in domnevam, da se vi sprašujete, kako sem se sploh poročil.

31 Sedaj, poslušajte to, o Božji ljubezni. Mislil sem, da sem šel, da sem hodil po Zahodu. Jaz sem seveda sanjal. In mislil sem, da sem videl star voz z zlomljenim kolesom, kar je pomenilo mojo zlomljeno družino. In pri kolesu sem videl stati čudovito dekle z njenimi - njenimi lepimi očmi. In šel sem mimo nje. In na zahodu Amerike je navada, da ko srečate žensko, privzdignete klobuk. Rekel sem: "Dobro jutro."

Ona je rekla: "Pozdravljen očka."

Obrnil sem se in rekel: "Rekla si mi oče."

Odgovorila je: "Saj si."

Oh, rekel sem: "Ne moreš biti, saj si stara toliko kot jaz."

Rekla je: "Oče, tu gor ne rastemo. Mi smo - mi smo nesmrtni."

Vprašal sem: "Kdo si ti?"

Rekla je: "Na zemlji - na zemlji sem bila tvoja mala Sharon Rose."

Oh, rekel sem: "Prav gotovo ne." Vprašala je: "Kje je moj brat Billy Paul?"

Odgovoril sem: "Ne vem."

Rekla je: "Očka, mati te čaka."

Rekel sem: "Mati? Kje pa je mati?"

Odgovorila je: "Gor v tvojem novem domu."

Rekel sem: "Dom?" Branhami nimamo domov; mi smo - mi smo revni.

Rekla je: "Ampak očka, tukaj pa imaš dom."

32 Tako sem se obrnil in tam je bil čudovit dom. Kristjan, tam je danes moj zaklad. Tam je moj dom. V tem je moje upanje. In gledal sem to veliko čudovito hišo. Naši sorodniki so revni ljudje. Rekel sem: "Mi nismo - jaz nisem lastnik tega."

Rekla je: "Da, to je tvoje in mama čaka nate."

Tako sem šel naprej po cesti z dvignjenimi rokami, prepeval sem: "Moj dom, ljubi dom." In ven je prišla moja žena z njenimi čudovitimi črnimi lasmi, z njenimi črnimi očmi. Razširila je roke, da bi me sprejela, tako kot je to vedno delala. Stekel sem gor, jo prijel za roko, ji poljubil roko in pokleknil. Rekel sem: "Oh, Hope, je tam dol najina mala Sharon? V kako lepo dekle je zrastle."

In z roko me je objela čez rame. Rekla je: "Billy, ti si tako zelo utrujen." Rekla je: "Ti si tako veliko pridigal in molil za bolne." In jaz do tistega časa še nisem molil za bolne. Ona - ona je rekla: "Jaz ..." Rekla je:

bi mogel prenesti, da bi odšla. In videti je bilo, kot da se je spustilo črno zagrinjalo. Potem sem vstal, položil eno roko na njeno glavo, drugo pa dvignil k Bogu. Rekel sem: "Bog, žal mi je, da sem ravnal tako kot sem ravnal. Odpusti mi in prosim naj moja deklica ostane tukaj z mano. Jaz jo ljubim. Tam leži mrtva njena mati. Ne vzemi mi še moje deklice. Jaz ti obljubljam, da bom pridigal. Ni mi mar kaj svet pravi." Moje srce se je lomilo, ampak vedel sem, da moram požeti kar sem posejal. Ponovno sem položil svojo roko nanjo, rekel sem: "Bog, ne moja volja temveč Tvoja naj se zgodi." In Angeli so prišli, odnesli so jo. Oh, moje srce ...

28 Šel sem ven; nisem vedel kaj naj storim. Položil sem jo v materino naročje in jo pokopal. Nekaj Velikih noči nazaj sem vzel - vzel mojega malega - mojega Billyja Paula in majhno rožo za na grob, šla sva zgodaj, nekega jutra. In mali fantič je prišel h grobu, snela sva si klobuka in on je začel jokati. Prijel me je za roko. Rekel je: "Očka, ti si mi bil in mama in očka. Je moja mama tu spodaj?"

Rekel sem: "Ne, sinko. Daleč čez reko je njena duša v Božji prisotnosti in duša tvoje sestrice tudi. In v Jeruzalemu je prazen grob. In ona je bila v Kristusu in tudi ona bo vstala nekega jutra." In dvignil sem ga v naročje; mali pobič je jokal. In rekel sem: "Srček, očka mora pridigati Evangelij. Doživljam veliko preganjanj, ampak nekega dne se bova ti in jaz združila z mamico v miru skupaj z Bogom." Položila sva rožo na grob. Odšla sva. [Prazno mesto na traku - op. ur.]

29 Ko je ona mrtva - ko je bila ona mrtva; jaz sem šel in jo pokopal, s tem se nisem mogel sprijazniti. Lahko sem razumel, da je odšla ona, nisem pa mogel razumeti, da je odšel otrok. Zakaj bi moral oditi ta mali otrok? Delal sem, poskušal sem odplačati kredite. In živel sem v majhni leseni hišici, bil je samo en prostor, in majhna stara postelja. In majhna stara ... Ponoči bi tla poledenela. In nekega večera sem se vrnil domov, pobral nekaj pošte in med njo je bilo pismo za gospodično Sharon Rose Branham. Oh, joj. Presunilo me je v srcu. Pokleknil sem in začel moliti. Rekel sem: "Oče, tega ne morem več zdržati. Jaz - jaz - jaz ne morem več živeti. Moja deklica, moja žena, kaj naj storim?"

30 In potem, ker sem bil lovski čuvaj (lovski čuvaj, varuh zaščitenega revirja), sem vzel pištolo, napel petelina, jo prislonil na sence in dvignil roko. Rekel sem: "Oh, Bog, sovražim biti strahopetec, vendar tega ne morem več zdržati. Zmešalo se mi bo. Moram si vzeti življenje." In sprožil sem in ni ustrelilo. Ponovno sem sprožil in ni ustrelilo. Odprl sem jo in naboji so bili v njej. Nato sem sprožil, v zrak, in ustrelilo je. Odvrgel sem pištolo. Rekel sem: "Oh, Bog, niti samega sebe se ne morem znebiti." Mučilo me je. Ljubil sem ju. Bil sem ves iz sebe. In nato sem potonil v globok spanec.

Nekega - nekega dne sem srečal čudovito dekle. Ona je bila Nemka in bila je Kristjanka. In začel sem se družiti z njo. Sedaj, pazite trenutek; želim da to dobro razumete. Takrat sem že bil Kristjan. Z dekletom sva se družila, čez nekaj časa sva se poročila.

19 Ničesar od sveta nisva imela, imela pa sva drug drugega. Na dan ko sva se poročila, sva imela star štedilnik (star štedilnik), staro posteljo in majhno staro mizo. Vendar sva ljubila drug drugega in to je najvažnejše. Trdo sem delal, da sem ji omogočal življenje. Čez nekaj časa nama je Bog dal majhnega dečka, mojega malega Billiya Paula. In nato, kasneje, je prišla majhna deklica.

Nekega dne sem se vračal iz Michigana in naletel sem na neko cerkveno skupino. Rekli so jim binkoštniki. Jaz sem postal božji služabnik baptistične cerkve. In slišal sem te ljudi, bili so radostni in veselili so se. In spraševal sem se zakaj so tako veseli. Še nikoli nisem slišal za tako religijo. Ustavil sem se, da bi jih poslušal in slišal sem jih pridigati. Ostal sem vso noč. Naslednji dan so me prosili naj pridigam. Šel sem gor in začel pridigati in na stotine in stotine jih je prišlo h Kristusu. In božji služabniki so pristopili in me vprašali: "Si ti baptist?"

Odgovoril sem: "Da."

Rekli so: "Pridi nam pridigat."

20 Tako sem si zapisal vsa povabila in pohitel domov k moji ženi. In takoj, ko me je pozdravila, sem ji povedal o teh veselih ljudeh. Rekla je: "Oh, Billy, želela bi imeti to izkušnjo." Vprašala je: "Kako temu rečejo?"

Rekel sem: "Pravijo, da je to krst s Svetim Duhom." Rekel sem: "Pojdiva, poiščiva takega Jezusa." In tudi sva in oba sva prejela blagoslov. Tako sem nato nameraval oditi v evangelistično delo.

Šla sva povedat najinim staršem. Torej, njena mati je bila fin tip ženske, pripadala je imenitni veliki cerkvi. Rekla je: "Torej, Billy, ti ljudje niso nič drugega kot sodrga. Nič niso vredni. Ne imej opravka z njimi. Ne želim, da se moja hči družijo z njimi."

Rekel sem: "Oh, ampak oni so pravi."

Rekla je: "Ne. Ne."

In rekel sem: "Verjamem, da so." In tako sem jaz ... Moja žena je začela jokati. In na tej točki sem naredil usodno napako.

21 Torej, od sedaj naprej, poslušajte. Poslušal sem svojo taščo namesto Boga, odrekel sem se Cerkvi in šel naprej z baptisti. In takoj so nadloge zadele moj dom. Moja žena je zbolela; moj oče mi je umrl na rokah; moj brat je umrl. In vse se je zgodilo v samo nekaj dneh. Velika poplava je prizadela deželo in odnesla domove. Moja žena je bila v bolnišnici. Jaz pa

sem naokoli reševal z mojim čolnom. In neke noči, ko sem bil zunaj na vodi, je vodni tok potegnil moj čoln in neslo ga je proti velikim slapovom. Nisem mogel zagnati motorja, dvignil sem svoje roke in rekel: "Oh, Bog, ne dopusti, da utonem. Nisem vreden, da živim, ampak pomisli na mojo ženo in otroka."

Ponovno sem poskusil in ni se zagnal in ponovno sem zavpil k Bogu. In nato, tik preden bi padel čez slapove, se je motor zagnal in rešil sem se na kopno.

22 Nato sem poskušal najti mojo ženo. In ko sem prispel do bolnišnice, je bila le-ta popolnoma pod vodo. Popustil je nasip in vsa voda se je razlila. Kje sta moja žena in otrok? Začel sem iskati ljudi [Prazno mesto na traku - op. ur.] ... da bi videl, če je kdo utonil, vendar so se umaknili z vlakom. In tako sem sam obtičal na otoku. Na ta način mi je Bog dal možnost, da razmišljam ali se ljudem reče sodrga ali ne. Rekel sem: "Bog jaz vem, da sem se pregre... da sem se pregrešil. Ne dopusti, da moja žena umre."

Tedne kasneje, ko so se vode umaknile, sem jo našel skoraj mrtvo. Zbolela je za tuberkulozo; oba moja otroka sta bila bolna. In jaz sem ljubil svojo ženo. Tekel sem po zgradbi in jo poskušal najti. Klical sem jo. In videl sem jo ležati na nosilih v zavetišču. In oči so se ji obrnile nazaj. Dvignila je svoje roke, bile so čisto koščene. Začel sem jokati. In ona je rekla: "Oh, Bill, žal mi je, da tako izgledam."

Objel sem jo in začel jokati. Rekel sem: "Draga, tako mi je žal, da si tako zelo bolna."

In zdravnik se je dotaknil mojega hrbta in rekel: "Pridite sem, častiti Branham." Rekel je: "Častiti Branham," je rekel, "vaša žena umira. Nobenega načina ni, da se jo reši." "Oh," sem rekel, "gotovo obstaja nek način, doktor." Začel sem klicati specialiste in prišli so. Ničesar se ni dalo storiti. Storili smo vse kar smo vedeli in znali. Ona je še naprej odhajala.

23 In nekega dne, ko sem patroljiral ... V tistem času sem bil tudi državni lovski čuvaj; ker nisem verjel v sprejemanje denarja od ljudi, sem zato delal za svoje preživetje. Prižgal sem radijsko postajo in sporočili so "Častiti Branham, pridite - pridite v bolnišnico; vaša žena umira." Snel sem si klobuk, odpel pištolo, si snel značko, dvignil svoje roke k Bogu in rekel: "Bog, pusti ji živeti dokler ne pridem tja." Vklupil sem sireno in oddrvel po cesti. Ustavil sem pred bolnišnico in stekel po tistih stopnicah.

Prišel je moj zdravnik, moj tovariš. Bila sva prijatelja od otroštva. Drug drugega sva obiskovala. Tam ima ugledno kliniko. In - in objel me je preko ramen. Rekel je: "Billy, ona odhaja." Rekel sem: "Greš z mano nazaj v sobo, doktor?"

Rekel je: "Ne morem." Rekel je: "Hope (to je bilo ime moje žene)," je rekel, "jaz - jaz jo imam rad kot lastno sestro. Jaz - jaz se ne morem več vrniti noter." Rekel je: "Jaz bom tukaj molil, ti pa pojdi noter."

24 Tako sem krenil in ko sem za sabo zaprl vrata, je bila tam moja zlata žena, čudovita ženska, prava Kristjanka, mati mojih otrok, meni najdragocenejša stvar na svetu. Lica so ji povsem upadla in izgledala je kot mrtva. Stresel sem jo z roko. Rekel sem: "Hope, samo še enkrat spregovori. Prosim, draga. Oh, Bog, oh, Bog, naj samo še enkrat spregovori. Tako zelo jo ljubim. Dopusti mi govoriti z njo samo še enkrat." Nato je odprla svoje oči. Oh, nikoli ne bom pozabil tega. In ko sem jaz - ko me je ona pogledala, je poskušala dvigniti svoje - dvigniti svoje roke k meni. Sklonil sem se k njej. Rekla je: "Oh, Billy, tako zelo te ljubim. Billy, jaz odhajam in želim, da boš dober fant." Stara je bila enaindvajset let. Stara je bila enaindvajset let. Jaz sem bil star triindvajset let.

Rekla je: "Veš, tisti Sveti Duh o katerem sva govorila?" Rekla je: "Billy, saj veš, da ne bi smel poslušati mame."

25 Oh, rekel sem, "Hope, ko bi se le lahko vrnil nazaj." Vedela sva, da sva storila narobe. In ona je rekla: "Billy, nekaj mi obljubi. Da boš pridigal to Sporočilo do smrti." Rekla je: "Kajti, je resnično." Rekla je: "Jaz sem bila v Slavi. Videla sem Gospoda Jezusa in Angele." Oh, rekla je: "Čudovito je." Rekla je: "Jaz se moram vrniti nazaj." Rekla je: "Ne misli, da nisem pri sebi, ker sem." Rekla je: "Jaz vem kaj govorim." Rekla je: "Mi obljubiš, da boš pridigal krst s Svetim Duhom dokler ne boš odšel s te zemlje?"

Rekel sem: "Obljubim."

Rekla je: "Jaz sem ..." Rekla je: "Dobro poskrbi za otroke." Rekla je: "Poskrbi za Billyja." [Prazno mesto na traku - op. ur.] ... me poljubila in rekla: "Odhajam."

26 In jaz sem rekel: "Draga, ob vstajenju, čakaj na vzhodni strani vrat. In ko boš videla vstopati Abrahama, Izaka in Jakoba, ko boš videla vstopati vse svete, stoj tam pri stebru in me kliči: 'Bill, Bill.' Z menoj bodo otroci in dobila se bova tam." To je bil moj zadnji dogovor z mojo ženo. Z Božjo pomočjo se ga bom držal. Odšla je, da bi bila z Bogom. Odpeljali smo jo dol k pogrebniku.

In nato so prišli k meni in rekli: "Billy, tudi tvoja dojenčica umira." Oh, rekel sem: "Ne, to ne more biti res." Odhitel sem v bolnišnico in tam je ležala moja mala deklica, umirala je. Oh, moje srce ...

"Pot prestopnika je težka." Zapomnite si to. Ko vas Bog pokliče, pojdite, ne glede na to kaj kdorkoli reče. Služite Bogu.

27 Položil sem svoje roke na mojo malo deklico in rekel: "Bog, prosim ne vzemi mi moje male deklice. Naj živi." Ona je bila moja mala ljubica in ne